

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

A. P., st. příslušnost: Ukrajina,

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2018, č. j. MV-71248-7/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce, který měl dříve na území povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – OSVČ (platný od 16. 4. 2014 do 15. 4. 2016), podal dne 25. 2. 2016 u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“). Žalobce měl podle žádosti vykonávat práci u spol. Money Claims s.r.o. Podle smlouvy o smlouvě budoucí, kterou žalobce k žádosti přiložil, měl na plný úvazek vykonávat práci spočívající v *obsluze strojů na výrobu a zpracování výrobků z pryže*. Práci měl žalobce vykonávat pro uvedenou společnost v prostorách spol. MITAS a.s.

2. Ministerstvo vnitra tuto žádost nejprve rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-02672-23/ZM-2016, zamítlo s tím, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území (důvod podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců). Ta měla spočívat v tom, že žalobce podle vlastního vyjádření při pohovoru bez patřičného povolení vykonával na území závislou práci pro spol. ČEZ v rozsahu 4 až 5 dní (dopustil se tedy výkonu nelegální práce). Následně ale žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. MV-34351-5/SO-2017, rozhodnutí ministerstva vnitra zrušila s tím, že se žalobce sice dopustil výkonu nelegální práce, nicméně jen po velmi krátkou dobu (ve vztahu k celkové délce jeho pobytu na území), a tudíž toto porušení zákona nezakládá závažnou překážku jeho pobytu na území.
3. Ministerstvo vnitra se tedy následně žádostí žalobce zabývalo znovu. V rámci řízení ministerstvo vnitra i na základě skutečností, které mu byly známy z jeho úřední činnosti (z jiných správních řízení) nabylo podezření, zda žalobce bude práci, ve vztahu k níž žádá o zaměstnaneckou kartu, vykonávat skutečně u spol. Money Claims s.r.o., jak vyplývá ze žádosti. Ministerstvo vnitra jednak vycházelo z pobytové kontroly provedené Policií ČR dne 14. 3. 2016 v místě sídla spol. Money Claims s.r.o., při které Policie ČR zjistila, že uvedená společnost fakticky na dané adrese nesídlí, resp. tam nemá žádné prostory. Dále vycházelo ze svědecké výpovědi jediného jednatele společnosti Money Claims s.r.o., p. M. a K., podané dne 21. 4. 2016 v rámci jiného správního řízení, ze které vyplývalo, že uvedená společnost má prozatím jen několik zaměstnanců a svou činnost hodlá vyvíjet prostřednictvím spolupráce se spol. MITAS a.s.; její zaměstnanci se mají v budoucnu podílet na výrobě pneumatik právě ve spol. MITAS a.s. Následně ministerstvo vnitra předvolalo p. M. K. znovu ke svědecké výpovědi; ta byla podána dne 29. 5. 2017. Obsah této výpovědi se v zásadě shodoval s výpovědí předchozí.
4. Ministerstvo vnitra tedy následně vydalo dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-02672-39/ZM-2016, rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítlo z důvodu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívajícím v tom, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené žádosti (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Konkrétně ministerstvo vnitra uvedlo, že zaměstnanecká karta je povolením k dlouhodobému pobytu, které cizince opravňuje nejen k pobytu na území, ale také k výkonu zaměstnání na konkrétní pracovní pozici u konkrétního zaměstnavatele (nikoliv k výkonu závislé práce obecně). V průběhu správního řízení nicméně bylo zjištěno, že spol. Money Claims s.r.o. nemá žádnou provozovnu, kde by mohl žalobce zpracovávat pryž, společnost nevlastní žádný majetek, nevykazuje zisk, nemá žádné pracovní nástroje a pomůcky atd. U uvedené společnosti tedy zřejmě žalobce závislou činnost vykonávat nemůže. Deklarovaný účel pobytu se tedy nepodařilo ověřit.
5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 8. 2018, č. j. MV-71248-7/SO-2018, zamítla (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 17. 9. 2018 žalobu podle § 65 s. ř. s. ke Krajskému soudu v Plzni. Ten ji usnesením ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 215/2018-15, postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

7. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá na prvním místě jeho nepřezkoumatelnost. Podle žalobce se žalovaná nevypořádala se všemi žalobními námitkami; žalobce několikrát upozorňoval na skutečnost, že správní orgány vycházely z provedených výsledků svědků, aniž by žalobce o provedení takových úkonů v dostatečném předstihu uvědomily. Ministerstvo vnitra provedlo výsledky několika svědků bez vědomí žalobce, čímž porušilo jeho procesní práva.
8. Zadruhé žalobce namítá, že ministerstvo vnitra při svém rozhodování vycházelo z výsledků svědků provedených v rámci jiného řízení; výsledek tedy nebyl veden ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu žalobce. Žalovaná se přitom s touto námitkou v odvolacím řízení nedostatečně vypořádala.
9. Zatřetí žalobce namítá, že správní orgány založily svá rozhodnutí na protokolu o výsledku. Žalobce nepopírá, že by měl na základě zaměstnanecké karty pracovat v sídle společnosti Mitas, nicméně by tam měl vykonávat činnost pro spol. Money Claims s.r.o. Správní orgány polemizují o systému zaměstnávání pracovníků Money Claims s.r.o.; k posouzení takové otázky ale ministerstvo vnitra ani žalovaná nemají kompetenci. V těchto otázkách má kompetenci Státní úřad inspekce práce. Správní orgány se měly zabývat tím, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení zaměstnanecké karty, nikoliv činností zaměstnavatele, u kterého měl být žalobce zaměstnán. Pokud by mělo ministerstvo vnitra podezření, že tento zaměstnavatel porušuje platné právní předpisy, tak by měl dát podnět inspektorátu práce.
10. Začtvrté žalobce namítá, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná bez jakýchkoliv podkladů předvídá, že napadené rozhodnutí nebude v tomto ohledu představovat nepřiměřený zásah. Žalobce byl v dobré víře, že nic nebrání vydání zaměstnanecké karty, a vynaložil tedy spoustu finančních prostředků na cestu do ČR; nyní by si měl bez jakéhokoliv výdělků hradit cestu zpět.
11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 15. 11. 2018 ke druhé žalobní námitce uvádí, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné za předpokladu, že budou zpřístupněny účastníku řízení (žalovaná zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53). Ve zbytku žalovaná odkazuje na své rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tímto postupem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vyslovila souhlas. Žalobce nejprve takový postup odmítl, k opakovanému dotazu soudu zaslanému v souvislosti s omezujícími opatřeními přijatými v důsledku epidemiologické krize, ale s tímto postupem vyjádřil souhlas.

13. Žaloba není důvodná.
14. Městský soud se nejprve zabýval první žalobní námitkou, podle které se žalovaná nevypořádala s námitkou, že ministerstvo vnitra své rozhodnutí založilo na provedených výsledcích, o jejichž konání nebyl žalobce uvědomen.
15. Městský soud nemohl této námitce přisvědčit. Předně je třeba říci, že žalobce obdobnou námitku ve svém odvolání datovaném ke dni 23. 7. 2018 neuplatnil. Napadené rozhodnutí tudíž nemůže být nepřezkoumatelné z toho důvodu, že se žalovaná takovou námitkou nezabývala. Ministerstvo vnitra v rámci řízení o žádosti žalobce předvolalo k podání svědecké výpovědi jednoho svědka, jednatele spol. Money Claims s.r.o., p. M. K. Ze správního spisu vyplývá, že svědek byl předvolán k výsledku na den 29. 5. 2017, přičemž předvolání bylo vydáno dne 19. 5. 2017, téhož dne ministerstvo vnitra v souladu s § 51 odst. 2 správního řádu vyrozumělo žalobce o výsledku, který má být proveden, s tím, že žalobce může být provedení tohoto důkazu přítomen. Uvedené vyrozumění bylo zástupci žalobce – jak vyplývá z doručky založené ve správním spisu – doručeno dne 22. 5. 2017. Městský soud tedy konstatuje, že tvrzení žalobce, že nebyl vyrozuměn o konaném výsledku, není pravdivé. První žalobní námitka je tudíž nedůvodná.
16. Dále se městský soud zabýval druhou žalobní námitkou, podle které ministerstvo vnitra vycházelo z výsledku provedeného v rámci jiného řízení. S touto odvolací námitkou se navíc žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádala.
17. Městský soud ani této námitce nemohl přisvědčit. Předně – stejně jako u předchozí námitky – platí, že žalobce tuto skutečnost v odvolání nenamítal. Nemůže být tedy vadou napadeného rozhodnutí, že se v něm žalovaná takovou námitkou nezabývala. K námitce samotné městský soud uvádí, že ministerstvo vnitra při svém rozhodování výsledek jednatele spol. Money Claims s.r.o., p. M. K., provedený v rámci jiného správního řízení dne 21. 4. 2016 užílo pouze jako indicii, na které ovšem jeho následné rozhodnutí nebylo přímo založeno. Ministerstvo vnitra totiž stejnou osobu předvolalo v rámci řízení o žádosti žalobce ke svědeckému výsledku znovu a výsledek *de facto* opakovalo právě pro účely tohoto řízení (k tomu viz vypořádání první žalobní námitky).
18. Žalovaná se ve vztahu k této svědecké výpovědi dovolávala rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval otázkou, zda je přípustné použít protokol o výsledku z jiného řízení. Nejvyšší správní soud se jí zabýval např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, čj. 5 Azs 133/2016-38, ve kterém uvedl, že pokud při výsledku cizince vyplynou najevo skutečnosti rozhodné pro zjištění skutkového stavu v jiném řízení, které vede tento správní orgán – např. že cizinec neplní účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR – může být protokol o jeho výsledku použit jako podklad a proveden jako důkaz rovněž v tomto jiném řízení. Tento rozsudek navazuje na rozsudek ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 Afs 19/2009-57, ve kterém Nejvyšší správní soud připustil použití důkazů z jiného řízení, pokud správní orgán tyto důkazy pořídil a získal do dispozice v souladu se zákonem, zpřístupní je účastníkovi řízení a umožní mu na ně reagovat.
19. Městský soud k tomu konstatuje, že v posuzovaném případě ministerstvo vnitra, jak tvrdí žalovaná, do správního spisu vedeného ve věci žalobce nepořídilo kopii protokolu o

svědecké výpovědi podané dne 21. 4. 2016; žalobce tedy neměl možnost se s tímto podkladem seznámit a reagovat na něj. Nicméně tato skutečnost není na újmu zákonnosti prvostupňového či napadeného rozhodnutí, neboť – jak bylo řečeno výše – ministerstvo vnitra v rámci řízení o žádosti žalobce výslech opakovalo dne 29. 5. 2017, přičemž důvody, na kterých je prvostupňové rozhodnutí založeno, mají oporu právě v tomto výslechu. Tento výslech, jak bylo konstatováno výše, proběhl řádně při respektování procesních práv žalobce. Výslech ze dne 21. 4. 2016 tedy v řízení o žádosti žalobce sloužil pouze jako indicie.

20. Dále se městský soud zabýval třetí žalobní námitkou spočívající v tom, že ministerstvo vnitra ani žalovaná neměli pravomoc zkoumat systém zaměstnávání spol. Money Claims s.r.o.; tato otázka nebyla v řízení o žádosti žalobce relevantní.
21. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti, *[p]ro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
22. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona ve znění účinném ke dni podání žádosti, *[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
23. Ani této žalobní námitce nemohl městský soud přisvědčit. Předně je třeba říci, že ministerstvo vnitra si mohlo učinit úsudek o skutečnostech, k jejichž posuzování je jinak podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, příslušný jiný správní orgán (příslušný inspektorát práce). Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, *[j]estliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*
24. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí dospělo k závěru, že se nepodařilo ověřit, že žalobce bude práci, pro kterou žádá vydání zaměstnanecké karty, vykonávat skutečně u deklarovaného zaměstnavatele, spol. Money Claims s.r.o. Vycházelo přitom ze zjištění, že jednak tato společnost nemá k dispozici vlastní prostory ani výrobní prostředky, pomocí nichž by mohla být deklarovaná práce vykonávána. Současně ze svědecké výpovědi jednatele spol. Money Claims s.r.o. vyplynulo, že zaměstnanci této společnosti (včetně žalobce) by byli na práci *de facto* přidělováni k jiné společnosti, MITAS a.s. O tom svědčí řada odpovědí jednatele této společnosti; podle nich má pracovní a ochranné pomůcky zajišťovat spol. MITAS a.s., místo výkonu práce má být také u této společnosti, tato spol. také má kontrolovat kvalitu práce, odpovědnost za kvalitu nese kontrolní oddělení této společnosti, výrobní materiál rovněž patří této společnosti, stejně tak zdravotní prohlídky zaměstnanců má zajišťovat tato společnost. Ačkoliv tak ministerstvo vnitra ani žalovaná výslovně neuvádí, tak uvedený způsob výkonu práce, resp. jejího přidělování, odpovídá nebo je podobný tzv. agenturnímu zaměstnávání, kdy zaměstnanec nevykonává práci přímo pro svého zaměstnavatele, ale je jím dočasně přidělován na práci jeho smluvním partnerům.

25. Zde je na místě podotknout, že v době, kdy žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty (25. 2. 2016), nebylo agenturní zaměstnávání na základě zaměstnanecké karty povoleno (viz znění § 66 poslední věta zákona o zaměstnanosti, podle něhož *[a]gentura práce nemůže dočasně přidělit k výkonu práce u uživatele zaměstnance, kterému byla vydána zaměstnanecká karta, modrá karta, nebo kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání*). Nicméně je třeba zdůraznit, že v průběhu správního řízení došlo ke změně právní úpravy, a to novelou č. 206/2007 Sb., která s účinností od 29. 7. 2017 toto omezení zrušila.
26. Městský soud tedy uvážil, zda tato změna právní úpravy, která nastala v průběhu řízení o žádosti žalobce, by nemohla vést k odlišnému právnímu posouzení věci a případně i závěru o nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv. Předně je třeba říci, že agenturní zaměstnávání je činnost, kterou mohou vykonávat pouze ty subjekty, které disponují příslušným povolením ke zprostředkování zaměstnání (srov. § 307a zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a §§ 58a a 60 zákona o zaměstnanosti). Z výpovědi jednatele spol. Money Claims s.r.o. nevyplývalo, že by tato společnost vykonávala činnost agentury práce (a to na základě splnění zákonem vyžadovaných podmínek stanovených pro tuto činnost, včetně zákonem vyžadovaného povolení); naopak z této výpovědi vyplývalo, že žalobce by měl deklarovanou práci vykonávat přímo pro spol. Money Claims s.r.o. Právě tuto skutečnost se ovšem zejména s ohledem na uvedenou svědeckou výpověď nepodařilo ověřit (tomuto tvrzení odporovaly okolnosti, za kterých měl žalobce práci vykonávat). Z uvedeného důvodu zcela obстоjí závěr ministerstva vnitra i žalované, že se nepodařilo ověřit, že žalobce bude skutečně u deklarovaného zaměstnavatele vykonávat deklarovanou práci.
27. Dále se městský soud zabýval čtvrtou žalobní námitkou vztahující se k absenci posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
28. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že ministerstvo vnitra nebylo povinno se zabývat přiměřeností svého rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Argumentuje tím, že zákon při zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) nestanoví, že se má zkoumat přiměřenost takového rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30.
29. Městský soud si je ovšem vědom toho, že Nejvyšší správní soud dospěl ve své rozhodovací praxi k závěru, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu v jiných případech (rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36) [citováno dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020-31, bod 33].

30. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře tedy dovedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je třeba vzít do úvahy i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců nepředpokládá, a to na základě přímé aplikace čl. 8 Úmluvy. Jak ale Nejvyšší správní soud dále specifikoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, tak čl. 8 Úmluvy se v naznačených případech bude aplikovat pouze za určitých podmínek. Konkrétně uvedl (bod 19 rozsudku): „NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“
31. Městský soud se znalostí této rozhodovací praxe nicméně musí konstatovat, že v nyní projednávaném případě je situace poněkud složitější, a to zejména z toho důvodu, že zaměstnanecká karta vydávaná podle § 42g zákona o pobytu cizinců, má smíšenou povahu. Jak upozorňuje i ministerstvo vnitra v prvostupňovém rozhodnutí, tak zaměstnanecká karta je na jedné straně rozhodnutím, které opravňuje cizince k pobytu na území, na druhé straně je to ale také povolení, které cizince opravňuje k výkonu konkrétní práce u konkrétního zaměstnavatele (srov. právě § 42g odst. 1 zákona). Zaměstnanecká karta má tedy svým účelem a charakterem dvojí povahu. Při rozhodování o žádosti o její vydání, tedy příslušný orgán nezkoumá pouze splnění podmínek pro její vydání na straně žadatele, ale může ověřovat rovněž splnění podmínek na straně uváděného zaměstnavatele (resp. ve vztahu k práci, kterou má cizinec u takového zaměstnavatele vykonávat).
32. Zde je na místě říci, že v takovém případě je možné zkoumat přiměřenost zamítnutí žádosti z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života cizince, pouze pokud se důvod zamítnutí žádosti týká právě osoby cizince. Pokud se naopak důvod zamítnutí vztahuje k osobě zaměstnavatele (resp. k práci, kterou má cizinec na základě zaměstnanecké karty vykonávat), potom takové zkoumání přiměřenosti není na místě. Bez ohledu na ostatní okolnosti (např. poměry soukromého a rodinného života cizince) je totiž zřejmé, že cizinci nemůže být vydána zaměstnanecká karta (povolení k pobytu za účelem zaměstnání), pokud by správní orgán dospěl k závěru, že práce, k jejímuž výkonu má být vydána, nebude vykonávána v režimu, který právní předpisy umožňují (např. se bude jednat o skryté agenturní zaměstnávání), nebo zaměstnání bude pouze fiktivní apod. V takovém případě – pokud by zde byly skutečně závažné důvody spočívající v poměrech soukromého a rodinného života cizince – není na místě, aby pobyt cizince na území byl založen na pobytovém oprávnění za účelem zaměstnání (na zaměstnanecké kartě), které by bylo vydáno toliko *pro forma* či fiktivně (či za okolností, že by na jeho základě docházelo k porušování právních předpisů). V takovém případě, by bylo na místě, aby pobyt žalobce na území byl založen na jiném, jeho situaci odpovídajícím druhu pobytového oprávnění.
33. V uvedeném případě byla žádost žalobce zamítnuta právě z důvodu, který byl předestřen v předchozím bodě. Z uvedeného důvodu ob stojí závěr žalované, že za daných okolností

nebylo povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost jejich rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch, nepřiznal jí soud náhradu nákladů řízení. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jí tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. března 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.